Súd:	Krajský súd Žilina
Spisová značka:	9Co/104/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu:	5821201856
Dátum vydania rozhodnutia:	23. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Jozef Turza
ECLI:	ECLI:SK:KSZA:2023:5821201856.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jozefa Turzu, členov senátu JUDr. Jána Burika a JUDr. Ladislava Mejstríka, v právnej veci žalobcu: J. P., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom XXX U. U., T. U. L., Veľká Británia, občan Veľkej Británie, zastúpeného Mgr. Štefanom Krnáčom, advokátom so sídlom Černyševského 10, Bratislava, IČO: 50 776 959, proti žalovanému: ELMAR - SK, s.r.o., so sídlom Miestneho priemyslu 1085, Námestovo, IČO: 50 338 978, zastúpenému JUDr. Adrianou Panekovou, advokátkou so sídlom E. H. XXXX, F., o náhradu nemajetkovej ujmy a škody na zdraví, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Námestovo, č.k. 13C/72/2021-78 zo dňa 11. 05. 2022, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., ktorým žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 413,79 eur spolu s úrokom z omeškania 5 % ročne z uvedenej sumy od 25. 11. 2021 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, odvolaním nenapadnutý, p o n e c h á v a nedotknutý.

Vo výroku II., v ktorom vo zvyšnej časti žalobu zamietol a v nadväzujúcom výroku III., ktorým žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania, rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e .

Žalovanému proti žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie podľa ust. § 11, § 13 ods. 1 až 3, § 420a ods. 1, 2, 3, § 442 ods. 1, § 444 OZ a § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia OZ uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 413,79 eur titulom náhrady škody spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania z uvedenej sumy od 25. 11. 2021 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (I.). Vo zvyšnej časti žalobu o náhradu škody do 575,75 eur spoločne s ročným úrokom z omeškania vo výške 5,05 % z uvedenej sumy a nemajetkovú ujmu v peniazoch 7 500,- eur spolu s 5,05 % ročným úrokom z omeškania z uvedenej sumy až do zaplatenia zamietol (II.), pričom žiadnej zo strán nárok na náhradu trov konania nepriznal (III.). Na základe vykonaného dokazovania mal preukázané a medzi stranami nebolo sporné, že 12. 08. 2019 došlo v Detskom zábavnom centre Kinderland Námestovo k úrazu, ktorým bola žalobcovi spôsobená zlomenina driekového stavca L3. Ku škode na zdraví došlo pri využívaní atrakcie označenej ako JUMP zóna, a to tak, že žalobca vyliezol na stenu určenú na zoskok, pričom pri dopade do penových kociek, kedy mal žalobca skrčené nohy, utrpel predmetné zranenie. Sporným nebola skutočnosť, že prevádzkovateľom predmetného zariadenia je žalovaný. Žalobca sa podanou žalobou domáhal náhrady škody na zdraví podľa § 420a OZ a zároveň náhrady nemajetkovej ujmy podľa § 13 ods. 2 OZ. Vychádzal z toho, že pri zodpovednosti podľa § 420a OZ sa jedná o objektívnu zodpovednosť, a teda stačí, ak bola škoda spôsobená prevádzkovou činnosťou, a to bez ohľadu na to, či spôsobenie škody bolo zavinené alebo nie, ako aj bez ohľadu na to, či pri spôsobení škody prevádzkovou činnosťou prevádzkovateľ porušil určitú právom uloženú

povinnosť alebo nie. Tejto zodpovednosti sa prevádzkovateľ mohol zbaviť len z dôvodov uvedených v § 420a ods. 3, podľa ktorého ide o dva liberačné dôvody, a to a) škoda bola spôsobená neodvrátiteľnou udalosťou, ktorá nesúvisela s prevádzkovou činnosťou, b) škodu si spôsobil sám poškodený, pričom dôkazné bremeno existencie liberačných dôvodov spočíva na prevádzkovateľovi. Žalovaný v konaní nepreukázal ním uvádzaný druhý liberačný dôvod. Z videozáznamu je zrejmé, že žalobca sa síce rukami držal horného kraja steny, na ktorej sa nachádzajú úchyty na lezenie, avšak z dôvodu jeho výšky mal nohy umiestnené vo výške nachádzajúcej sa tesne nad polovicou lezeckej steny. Nemožno tak súhlasiť s tvrdením žalovaného, že sa v čase zoskoku nachádzal na úplne hornej časti lezeckej steny. Rovnako nemožno konštatovať ani, že by sa žalobca bol od steny odrazil spôsobom, ktorý by mal za následky takú intenzitu dopadu do penových kociek, že by spôsobil zranenie žalobcu. Pokiaľ žalovaný poukazoval na dievča, ktoré liezlo na stenu súčasne so žalobcom, z videozáznamu je zrejmé, že dôvodom, pre ktorý sa táto nedostala v rámci lezeckej steny na vyšší bod, bolo, že nedosiahla na ďalší úchyt a spadla, t. j. do penových kociek tak ako žalobca neskočila. Z videozáznamu je taktiež zrejmé, že žalobca v rámci lezeckej steny nevyliezol na miesto, kde by sa už nenachádzali úchyty na zachytenie rúk a správal by sa v tomto smere nezodpovedne. Tvrdenie žalovaného, že sa v zariadení nachádza inštruktážne video, ktoré by malo návštevníkov oboznámiť s tým, ako sa má do penových kociek skákať, tento prezentoval až na pojednávaní, čo sa týkalo aj prevádzkového poriadku, s ktorým sa mal žalobca oboznámiť pri vstupe do centra, na ktoré v zmysle zásady koncentrácie konania neprihliadol, pričom tieto dôkazy mu ani predložené neboli, a teda závery žalovaného o nesprávnom zoskoku zostali len v rovine tvrdení. Ďalej mal za to, že škodou je nutné rozumieť ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a ktorá je objektívne vyjadriteľná peniazmi. Žalobca si v konaní uplatnil náhradu škody spolu vo výške 575,75 eur pozostávajúcu z nákladov na kúpu korzetu v sume 268,03 eur, ošetrenia v nemocnici The Princess Alexandra hospital v sume 161,96 eur a reflexnej masáže vo výške 145,76 eur. Z predmetných súm mal preukázanú sumu 268,03 eur a sumu 145,76 eur, ktoré sumy žalobcovi priznal spolu s prislúchajúcim úrokom z omeškania. Pokiaľ ide o sumu 161,96 eur, žalobca nepredložil žiadny dôkaz preukazujúci, že uvedenú sumu za kontrolu zaplatil, resp. že bol vyzvaný na jej zaplatenie, a preto mu ju nepriznal. Žalobca si s nárokom na náhradu škody uplatnil aj úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne odo dňa doručenia žaloby žalovanému, t. j. 24. 11. 2021 do zaplatenia. Výška úrokov z omeškania podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. predstavuje sadzbu 5 % ročne a nie 5,05 %, tak ako si ju uplatnil žalobca. Keďže žaloba bola doručená žalovanému 24. 11. 2021 a žalovaný žalovanú sumu nezaplatil, konštatoval, že do omeškania sa dostal nasledujúcim dňom po doručení žaloby, t. j. dňom 25. 11. 2021, od kedy mu priznal zo sumy 413,79 eur úrok z omeškania 5 % ročne do zaplatenia a vo zvyšnej časti, v ktorej sa žalobca domáhal náhrady škody v sume 161,96 eur a prevyšujúceho príslušenstva žalobu zamietol. Pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy, súd vychádzal z toho, že zásah do osobnostných práv je zodpovednosťou objektívneho charakteru, čo znamená, že občianskoprávna sankcia vzniká na objektívnom základe a nevyžaduje zavinenie. Okrem náhrady škody žalobca v súvislosti s úrazom žiadal priznať náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 7 500,- eur, pričom zo žaloby a z predložených dôkazov nie je zrejmé, akým spôsobom úraz zasiahol do osobnosti, života a zdravia žalobcu, prípadne do jeho ľudskej dôstojnosti. Skutočnosti, na ktoré žalobca poukazuje, svedčia o tom, že žiada náhradu škody za bolesť, prípadne sťaženie spoločenského uplatnenia, ktorý nárok však nežiada priznať, resp. nežaloval a nepredložil k nemu ani žiadne dôkazy ako napr. lekárske posudky o bolestnom a sťažení spoločenského uplatnenia. S poukazom na žalobné dôvody a vykonané dokazovanie zastal súd názor, že o neoprávnenom zásahu do osobnostných práv žalobcu zo strany žalovaného nie je možné hovoriť. Žalobca v konaní nijakým spôsobom nepreukázal zásah žalovaného do jeho osobnostných práv a že tento zásah bol takej intenzity, že by došlo v značnej miere k zníženiu jeho dôstojnosti alebo vážnosti v spoločnosti, v rodinnom a pracovnom živote, inými slovami, že by tento zásah do jeho osobnostných práv bol taký závažný, že by zakladal nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle ust. § 13 ods. 2 OZ. Žalobca v konaní len stroho tvrdil, že naďalej navštevuje rehabilitácie a pretrvávajú u neho bolesti pri určitých úkonoch. K uvedeným tvrdeniam však opätovne nepredložil žiadny dôkaz preukazujúcich ich pravdivosť. Navrhol vykonať dôkaz výsluchom matky, avšak ku skutočnostiam ako došlo k predmetnému úrazu, ktorý výsluch vzhľadom na skutočnosť, že v konaní boli predložené videozáznamy zachytávajúce úraz, nebolo potrebné vykonať. Rovnako súd nemal preukázanú ani skutočnosť, či žalobca z dôvodu úrazu prestal amatérsky boxovať, resp. či sa skutočne boxu venoval. Práve naopak žalobca naďalej študuje telesnú výchovu a venuje sa rekreačne svojej záľube, a tak v prípade, ak by zásah žalovaného do jeho osobnostných práv bol takej intenzity ako tvrdí, je len ťažko predstaviteľné, že by mohol pokračovať v štúdiu, ktoré si prakticky vyžaduje dennodennú fyzickú námahu a ktoré štúdium je zamerané na uplatnenie sa žalobcu v športovej oblasti po jeho absolvovaní. Súčasne súd poukázal na to, že dôkazné bremeno vo veci ochrany osobnosti nesie žalobca ako osoba, ktorá tvrdí, že jej bola neoprávneným

zásahom spôsobená nemateriálna ujma, teda jeho zaťažuje bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno, spočívajúce v povinnosti tvrdiť a preukázať existenciu a rozsah takých kvalifikovaných nepriaznivých následkov (spôsobených neoprávneným zásahom), ktoré odôvodňujú priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Určenie výšky primeranej peňažnej satisfakcie totiž nemôže byť záležitosťou voľnej úvahy súdu, ktorá by nepodliehala žiadnemu hodnoteniu, ale jej základom musí byť zistenie konkrétnych skutkových okolností, ktoré majú oporu vo vykonanom dokazovaní. Žalobca v konaní nepreukázal existenciu takej ujmy, ktorá by vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie a spôsobené následky, opodstatňovala priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, a preto žalobu v tejto časti zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 CSP, vychádzajúc z toho, že žalobca sa domáhal žalobou dvoch nárokov, a to nároku na náhradu škody, v ktorej časti bol čiastočne úspešný, a to v sume 413,79 eur s príslušenstvom (úspech cca 72 % a neúspech 28 %), teda mal právo v tejto časti na náhradu trov konania v rozsahu 44 %. V druhom uplatnenom nároku - nárok na náhradu nemajetkovej ujmy bol v plnom rozsahu úspešný žalovaný, ktorý by mal právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Po zvážení úspechu a neúspechu strán v konaní a prihliadnuc na okolnosti prejednávanej veci súd rozhodol tak, že žiadnemu z účastníkov náhradu trov konania nepriznal.

2. Proti časti výroku II. a proti výroku III. uvedeného rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/, h/ CSP a žiadal ho v napadnutej časti zmeniť a žalobe v celom rozsahu vyhovieť, resp. zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Poukázal na to, že predmetom ochrany osobnosti človeka podľa § 11 OZ je najmä život a zdravie. Ak je zdravie osobnostným právom, tak jeho poškodenie je porušenie osobnostného práva. Súd sa vlastne stotožnil so záverom, že zdravie nie je osobnostným právom, čo je v rozpore s výslovným znením právnej normy a ustálenej judikatúry. Zdravie má pre každú ľudskú bytosť nevyčísliteľnú hodnotu, a preto aj v tomto rozsahu by mu mala byť poskytovaná ochrana. O nemateriálnej ujme je možné hovoriť tam, kde v dôsledku neoprávneného zásahu do osobnosti došlo k jej porušeniu. Ide o ujmu, ktorá sa nijako nepremieta do majetkovej sféry poškodeného a ktorú v tomto dôsledku nie je možné presne vyjadriť v peniazoch. Na strane pôvodcu tejto ujmy neoprávneného zásahu teda vzniká zodpovednosť za imateriálnu ujmu. Vzhľadom na uvedené mal za to, že výška nemateriálnej ujmy 7 500,- eur je plne oprávnená, nakoľko došlo k poškodeniu zdravia žalobcu (porušeniu osobnostného práva) zo strany žalovaného (preukázané v tomto konaní), a to v súvislosti s prevádzkovou činnosťou. Žalovaný prevádzkuje prevádzku, z ktorej generuje zisk. Prioritou by mala byť ochrana zdravia návštevníkov a nie riziko návštevy spojené s možnosťou ochrnutia. Čiže účelom náhrady nemajetkovej ujmy je jednak porušenie osobnostného práva, ale aj určitá prevenčná funkcia, aby žalovaný skutočne dbal na bezpečnosť návštevníkov, nakoľko ďalší úraz sa nemusí skončením zlomením stavca, ale ochrnutím a nedaj Bože smrťou, a to dieťaťa. Určenie imateriálnej ujmy je vyslovene na úvahe súdu a zákon neurčuje na jej určenie žiadne pravidlá. Súd by mal brať do úvahy všetky nimi uvedené kritériá a skutočnosti, ktoré postačujú na jej určenie.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

4. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom v podanom odvolaní (§ 379, § 380 ods. 1 CSP) a postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaním napadnutej časti podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil. V časti odvolaním nenapadnutej ponechal rozhodnutie súdu prvej inštancie nedotknuté.

5. Odvolací súd preskúmaním napadnutého rozsudku, prislúchajúceho obsahu spisového materiálu a vyhodnotením toho, čo uviedol v rámci odvolacieho konania žalobca, konštatuje, že súd prvej inštancie vo veci samej v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal potrebné dokazovanie a následne dospel k správnym skutkovým a právnym záverom. V tomto smere sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať (§ 387 ods. 2 CSP), keďže ani odvolateľ vo svojom odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal a ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť zistený skutkový stav a prijaté právne závery. Z odôvodnenia rozhodnutia pritom vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej.

6. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k odvolacím námietkam žalobcu krajský súd dopĺňa, že žalobca náhradu nemajetkovej ujmy zdôvodňoval poškodením jeho zdravia (porušením jeho osobnostného práva) zo strany žalovaného v súvislosti s jeho prevádzkovou činnosťou, pri ktorej tento nedodržal zákonné povinnosti, a to udržanie atrakcie v nezávadnom stave, tak aby sa predchádzalo úrazom. Pritom suma 7 500,- eur, ktorú žiada, mala predstavovať ujmu za vytrpenú bolesť, zničenú dovolenku a ďalšie úkony, ktoré bolo potrebné vykonať v súvislosti s úrazom, pričom okrem uvedeného došlo aj k ohrozeniu kariéry žalobcu, ktorý amatérsky boxoval, pričom doteraz sa venuje športu len rekreačne a úraz ho obmedzuje aj pri jeho štúdiu telesnej výchovy, kedy pri určitých cvikoch je jeho pohyblivosť obmedzená a pociťuje bolesť. Krajský súd konštatuje, že je pritom právom žalobcu domáhať sa náhrady škody, nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 OZ, ako aj náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia podľa § 444 OZ, prípadne všetkých. Žalobca sa však náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia nedomáhal a nemôže tak činiť v rámci náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, keďže sa jedná o dva rozdielne nároky. Pokiaľ sa žalobca domáhal náhrady nemajetkovej ujmy z dôvodu zásahu do jeho práva na ochranu osobnosti, a to života a zdravia (§ 11 OZ), bolo v rámci zásady kontradiktórnosti civilného sporového konania jeho povinnosťou tvrdiť a preukázať, že tento zásah bol v takej značnej miere, že zadosťučinenie podľa § 13 ods. 1 OZ bolo nepostačujúce a je potrebné priznať aj vzhľadom na okolnosti prípadu náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Ako vyplýva z obsahu spisu, ako aj odôvodnenia súdu prvej inštancie, žalobca však takéto skutočnosti netvrdil a dôkazmi nepreukázal, v dôsledku čoho mu náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch správne nepriznal.

7. Vychádzajúc aj z uvedených skutočností, vysporiadajúc sa s podstatnými námietkami žalobcu, či už v prvoinštančnom alebo v odvolacom konaní, krajský súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil, vrátane nároku na náhradu trov konania podľa § 255 ods. 2 CSP vzhľadom na čiastočný úspech strán v spore, aj keď úspech žalovaného v spore bol vyšší, avšak tento sa nesprávnosti rozhodnutia nedomáhal.

8. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania krajský súd rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a žalovanému ako plne úspešnému v odvolacom konaní ho priznal proti žalobcovi v plnom rozsahu.

9. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).